

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Tvrriani Societatis Iesv, Defensio Locorum S.
Scripturae. De Ecclesia Catholica, Et Eivs Pastore
Episcopo Romano, B. Petri, principis Apostolorum
successore, libri duo. Aduersus nugatorias ...**

**Torres, Francisco de
Coloniae Agrippinae, 1580**

VD16 ZV 18729

Capvt I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-33634

culi secum alligauit. Quare qui huiusmodi alligationem ordinariæ successionis à Christo institutam, & ad oblationem, & custodiam integræ fidei, & doctrinæ necessariam accusat, Christum accusat.

CAPVT I.

Agrediamur ad defensionem loci *1^{ie}*, quem tu more tuo cauillando, tergiuersando, & fingendo conaris eludere. Ac primum antequam ad disputationem agrediaris, quia nisi mendacijs instructus, & suffarcinatus, tua peruersa dogmata defendere non potes, inter ea, quæ dicis nobis controuersa esse, & de quibus dissentimus, Turrianus, inquit, vnum tantum successionis genus agnoscit, nempe successionem ordinariam episcoporum, nos autem duplicem successionem consideramus, quarum vna, eaque præcipua est successio doctrinæ, &c. Vbi ego vnum genus tantum successionis, nempe successionem ordinariam episcoporum, sine successione doctrinæ posui, indicia locum tui, vt si non indicaueris, sciant te à mendacio principium disputationis tua cepisse.

Quomodo
Antonius
à mendacio
cepit prin-
cipium dis-
putationis
contra locū
Elaia à me
tractatum.

Ego non separavi, neq; separari posse successionem doctrinæ à legitima, & ordinaria Episcoporum successione auctoritate Apostolica doctrinæ probavi libro 7. Clementis Rom. de constitutionibus Apostolicis c. vltimo. Postquam enim enumeravi Clemens in persona Apostolorum Episcopos, quos sancti Apostoli dum viuerent, ordinarunt, & Ecclesijs præfecerunt, subiungit in persona eorundem; Hi sunt, quos paræcis in domino præfecimus; quorum doctrinæ semper memores, seruate sermones nostros, & sit Dominus vobiscum nunc, & in infinita sæcula, vt ipse nobis dixit, cum esset ad Deum suū eundemq; patrem ascensus, ecce ego vobiscum sum vsque ad consummationem sæculi. Amen. Hic ego in libro Clementis Rom. de constitut. Apost. quos nuper edidi, scholium apposui his verbis, En Apostolica doctrinæ, quæ testimonium tribuit traditioni doctrinæ Catholice, per successionem episcoporum in Ecclesia Dei relicta, hoc enim Apostolica doctrinæ præcipit memores esse doctrinæ illorum, quos ipsi Apostoli ordinarunt, dum viuerent, sic enim fieri, vt doctrinæ ipsorum Apostolorum seruetur, cum nobis etiam, qui nunc viuimus, præcipiat, consequens necessario est, vt per successionem Episcoporum, illa ipsa doctrinæ, quam Apostoli illis Episcopis à se ordinatis tradiderunt, ad nos perducta sit; alioqui non hoc ad nos pertineret, quod Apostolica doctrinæ nunc monet, & iubet, vt memores scilicet doctrinæ illorum, seruemus sermones Apostolorum. Confirmat hoc S. Irenæus lib. 3 c. 3. Sic enim ait, Traditionem itaq; Apostolorum in toto mundo manifestatam in Ecclesia adest perspicere omnibus, qui vera velint audire. Et habemus annunciare eos, qui ab Apostolis instituti sunt Episcopi in Ecclesia & successores eorū vsque ad nos, qui nihil tale docuerunt, neq; cognouerunt, quale ab istis delin-

Quomodo,
& vbi ego
probauerim
successione
Apostolica
doctrinæ nō
posse à legi-
tima succes-
sione Epi-
scoporum
separari.

tur. Deinde adiunxi, Protestantes igitur, qui successiones Episcoporum ab ipsis vsq; Apostolis sanctis ordinatorum non habent, non possunt meminisse doctrina à sanctis Apostolis Ecclesijs Dei per successiones Episcoporum tradita, quia talem doctrinam non habent, ex quo illam, auctore, & duce, ac magistro Martino Luthero monacho apostata, leseruerunt, patres, & maiores suos condemnantes, qui successiones Episcoporum, & doctrinam Apostolicam dogmatum Catholicorum per eos traditam semper tenuerunt, & coluerunt. Hæc ego in eo loco iudicent tui, an sit manifeste deprehensum mendacium tuum. Tibi enim non est permittendum iudicium, qui sicut Paulus de Elyma mago dixit, plenus omni dolo, & fallacia nõ desinis subvertere vias Domini rectas, sicut te Lutherus filius diaboli, inimicus omnis iustitiæ, et veritatis docuit. Illud etiam aduertendum est, quemadmodum interpretatus est hoc loco Clemens in persona Apostolorum, illud, quod Dominus dixit ascensurus in calum sanctis Apostolis, Ecce ego vobiscum sum vsq; ad consummationem seculi, in successione Episcoporum, & in doctrina à sanctis Apostolis ab initio tradita, & vsq; ad consummationem seculi permansura impleri, quæ ad Confessionistas, qui successiones hanc Episcoporum non habent, non pertinet, neque pertinere potest secundum Apostolicam interpretationem verbi Domini. Sublato hoc mendacio, in quo tota tua, Antoni, disputatio de falsa successione doctrina tua nititur contra successione Apostolica doctrina per successionem vicaria ordinationis Episcoporum tradita. Sublato, inquam, hoc mendacio disputationis tue fundamento, poteram te dimittere, sed nõ faciam, quin potius, vt hæcenus feci, persequar omnia vestigia tua propter eos, quos decipis.

Deinde non contentus hoc mendacio, quia non satis erat, alterum addidisti ad disputandum de falsa successione tua ministeriali contra successionem legitimam Episcoporum. Definitionem dico veræ, ac legitimæ, vt tu dicis, successio- nis episcoporum, quam ex falsa interpretatione vnus verbi Pauli duxisti, quia enim Paulus ait, si quis Episcopatum desiderat, bonũ opus desiderat, tu non intelligens quid hic significaret Opus, existimasti ex eo verbo effici, episcopos malos non facientes opus sui muneris, id est, non honorantes, sicut Apostolus ait, ministerium suum operando, non esse Episcopos. Disce igitur primum, quid ἐργον, id est, opus, hoc loco significet; significat enim, vt Isidorus Pelusiota in epistola ad Palladium contra ἀρχοντιστὰς notauit, non solum apud Gentiles scriptores, sed in sacris quoque literis τὸ δύσκολον, καὶ δυσκατόρθωτον, id est, rem arduam, & difficilem, vt in Prouerb. capite vigesimo ἀνδρα δὲ τισὸν, ἐργον εὐρεῖν, id est, difficile est inuenire virum fidelem; hanc difficultatem, & raritatem significauit Dominus in Euangelio Luca, cum ait, Quis, putas, fidelis seruus, & prudens, quem constituit Dominus super familiam

Mendacium Antoni manifestè deprehensum, & conuictum.

Quomodo fundamentum disputationis Antoni de falsa successione doctrinae suae contra successione Apostolicæ doctrinae in solo mendacio nititur.

Quomodo ex falsa interpretatione vnus verbi Pauli duxit errorẽ Antoni existimãdi malos Episcopos nõ esse Episcopos. Locus Pauli qui Episcopatum desiderat, bonũ opus desiderat.

suam? &c. ergo quia difficile est præesse iudicio animarum, quod est Episcopi munus, voluit apostolus τοὺς ἀρχοὺς ἵνα μὴ γίνωσκοντες, id est, cupidos imperandi, à cupiditate Episcopatus deterrere; & admonere eum, qui episcopatum desiderat, desiderare καλὸν ἔργον, id est, magnum negotium, & rem valde arduam, & laboriosam. sic Ecclesiasticus c. 7. noli, inquit, querere fieri iudex, nisi valeas virtute irrumperè iniquitates; ne forte eximescas faciem potentis, & ponas scandalum in agilitate tua. qui verba non intelligis, neq; scrutaris, quomodo ad res verbis subiectas penetrabis? Conuulso igitur fundamento tua definitionis, quæ in falsa interpretatione loci Pauli nitebatur, simul conuulsa est tua definitio successione vera & legitime Episcoporum, quam sumpstisti ad concludendum non esse, nec esse posse in Ecclesia Romana successione Episcoporum. Quia, inquis, Episcopi Romani, nihil eorū præstant, quæ ad ministerium Episcopatus spectant. Fingamus tam cæco, & corrupto iudicio esse cæteros Confessionistas, quā tu es, quibus persuadeas, omnes episcopos pontificios, ut tu vocas, negligētes esse sui muneris, & nullum esse, qui timeat Deum, sed omnem sanctitatem, & timorem Dei ad vestras synagogas, et earum ministros, & Superintendentes sobrios, castos, & modestos migrasse. cur facis irritum verbum Dei propter nequitiam hominum? Si enim qui semel à Deo consecratus est Episcopus per ministerium ab ipso Deo constitutus, vitio suo postea amittere potest charisma consecrationis, liquet verbum Dei irritum fieri, at quomodo, sicut Apostolus ait, donum, & vocatio Dei sine penitentia erunt, si hoc verum est? nemo enim sibi sumit honorem, inquit Apostolus sed qui vocatur à Deo, sicut Aaron, hunc enim Moyses vixit, qui personā Christi gerebat. An neglectio, & ingrata memoria gratiæ tributa, frustratio erit veritatis, & fidelitatis Dei? quid enim, inquit, si quidam illorum non crediderunt? nunquid incredulitas eorum, fidem Dei euacuabit? absit, est autem Deus verax, omnis autē homo mendax. Si Deus ordinat, & Deus baptizat, homo verò solum ministerium adhibet, & implet, quare magis amitti potest sacerdotium quam baptismus, nisi æquè in utroque irritum fiat verbum Dei? aliud enim est non prodesse factum; aliud desinere esse quod est. Cum Apostolus Timotheum Episcopum hortatur, ut præset, quod tu a nostris Episcopis requiris, ea scilicet, quæ ad ministerium Episcopatus pertinent, noli, inquit, negligere gratiam, quæ in te est, quæ data est tibi per prophetiam cum impositione manuum presbyterij; satis apertè significauit posse gratiam illam Episcopatus esse in eo vacuam, & otiosam, quin amitteretur; alioqui non sic diceret, noli negligere gratiam, quæ in te est, sed potius diceret noli amittere. Hortatur igitur, ut præset, quæ sunt officij episcopi, nisi malit habere frustra, quod nihil aliud est, quam negligere quod habet. Vnusquisque, inquit B. Petrus, sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes tanquam boni

Quomodo
Antonius
facit irritū,
& vanū ver-
bum Dei.

Quomodo
Paulus cum
dixit, noli
negligere
gratiā, quæ
in te est, quæ
data est tibi,
&c. docuit
clare
charisma
ordinatio-
nis negligi
posse, sed
amitti non
posse, id est,
non desine-
re esse Epi-
scopum, qui
est malus
Episcopus,
ut tradit cō-
tra scriptu-
ram Anto-
niū. Patro-
nus Prote-
stantium.

boni dispensatores multiformis gratia Dei. Si quis ministrat, tanquam ex virtute, quam administrat Deus; si quis loquitur, tanquam sermones Dei. Tanquam boni dispensatores, inquit, ut intelligamus, cum quis gratiam, quam accepit siue presbyterij, siue episcopatus, non tanquam à Deo acceptam administrat, sed eam negligit, aut abutitur non ministrando secundum Deum, à quo virtutem, & potestatem accepit, sed secundum voluntatem carnis, malum quidem dispensatorem gratia Dei esse, non tamen gratiam ministerij, in quo positus erat per sacram ordinationem, amittere. Fatemur malum Episcopum indignum esse, & nomine, & sacerdotio, & dignum, ut à ministerio sacerdotij & episcopatus arceatur, sed interim quandiu episcopi ea, quae Ecclesiae tradita sunt, docent, tanquam Apostoli audiatur quia tanquam sermones Dei loquuntur, sicut Dominus de scribis, & Phariseis iubebat, ut quacumque tanquam de cathedra Moysis, super quam sedebant, (sic enim intelligendum est) loquerentur, seruarietur, et fierent. Virum autem Episcopi ecclesiae nostrae tanquam sermones Dei, sicut B. Petrus ait, loquantur, diligenter inquiritur, quia Episcopi sunt prophetae populorum, sicut Apostolica constitutio libro 2. Clementis testatur, immò sic etiam eos vocat Apostolus, & Lucas in Actis, ut alias à me demonstratum est. Immo etsi Episcopus non tanquam sermones Dei loqueretur, sed falsos, non amitteret tamen charisma per prophetiam cum impositione manuum presbyterij semel à Deo datum, essetque falsus propheta propheta tamen, id est, Episcopus, sicut Ananias, & Semeias, in Israel, Sedecias, & Achias siue Achab pseudoprophetae, loquentes non sermones Dei, sed suos, habentes alioqui charisma prophetiae. Unde post mendacem prophetiam Ananiae, de ipso ait Hieremias cap. 28. & mortuus est Ananias propheta in illo anno, prophetam vocat, quia factus erat à Deo propheta, factus alioqui à se indignus illo nomine, & gratia, falsa pro veris loquens, non à Deo ad id inductus, sed ab hominibus, quibus ad nutum, & voluntatem loquendo placere volebat. Sic etiam Balaam, quamvis mercedem iniquitatis amavit, ut populo Dei malediceret, Prophetam tamen B. Petrus vocat, cum ait, subiugale mutum animal hominis voce loquens prohibuit propheta insipientiam. Et Oseas propheta cap. 4. cum Dominus minaretur ducendum esse populum captivum, & erit, inquit, populus, sicut sacerdos, cui contradicitur, sic enim est apud LXX. sicut enim sacerdos, in quo erat vitium aliquod siue macula ex his, quos lex prohibebat, non poterat sacrificium facere, neque sacerdotio fungi, quare ratione quodammodo hac parte efficiebatur tanquam laicus sic laicus cum non poterat offerre per sacerdotem quod in illa captivitate accidit, similis efficiebatur huiusmodi sacerdoti, cui interdictum erat ministerium propter vitium aliquod. Si propter vitium desineret esse sacerdos, tamen si interdictum erat ministerium, non vocaretur à Propheta sacerdos. Scriptura igitur repugnat, quod

Episcopi, quia, quae ecclesiae tradita non sunt docent, pseudoprophetae sunt.

Ananias, Semeias, Sedecias, & Achias pseudoprophetae, propheta tamen.

Quomodo scripturis repugnat, qui tradunt Episcopos non praestantes, quae muneris sui sunt non esse in successione episcoporum numerandos.

ait

ais Episcopos, qui non praestant, qua ad ministerium episcopatus pertinent, non esse in successione episcoporum numerandos. Quod tu, quia nullum locum scripturae reperire potuisti, nec unquam poteris, quo dogma tuum hereticum probares, quod Paulus ad Timotheum de laborioso negotio, & opere episcopatus gerendi scripsit, ridicule, & insipienter ad praecleara opera virtutum scilicet, retulisti, quasi in quo illa non sint, nec episcopus sit, quamuis malus. Non disputo tecum, (qui contra sententiam Domini ad tuam perditionem episcopos iudicas) quales sint Episcopi: in oculis enim omnium quamplurimi, ut dignum Deo est, licet neget, & nolis, laudate, & honeste viuunt, & sicut Apostolus ad Tim. scripsit, exemplum sunt fidelium in verbo, in conuersatione, in charitate, in fide, in castitate. Et nisi inuidiosum esset, dum viuunt, & illis ipsis molestum, & graue, multos tales hic nominare possem, & quidem non longe ab urbe Roma, sed parco: causam dixi, explora tu, & si non ita reperies, arguas me mendacij.

CAPVT II.

Eniam iam ad locū Esaiæ, et pretermisissis, qua ad argumentationem meam contra te ex loco Esaiæ non pertinent, Primū, inquit, Esaias loquitur de ipsius doctrinae successione, ut expressè dicit, Verba, inquit, mea, &c Deinde, si quis pertinacius contendat, sermonem Esaiæ posse etiam accommodari ad ministerialem successione[m] propter hæc verba, quæ posui in ore tuo, certe effugere non poterit, quin fateatur eiusmodi successione[m] esse verorum ecclesie pastorum successione[m], quandoquidem nominatim spiritus Dei coniungitur cum ipsius verbo; sic enim Esaias, & spiritus meus, qui super te est, non discedet ab ore tuo, & ab ore seminis tui: quæ vel vna ratio excluderet pontificiam successione[m], cum ab Episcoporum Ecclesie Romanæ successione, & spiritus Dei, & eius verbum iam pridem discesserit. Interrogate Confessionista Antonium patronum cause vestrae, ut intelligatis, vtrum causam vestram prodat, an defendat. Interrogate inquam, quomodo probet, quod iam pridem spiritus Dei, et eius verbum ab Ecclesia pontificia discessit? aut si vos non vultis interrogare, ne nihil respondendo erubescat; interrogabo ego: quia Ecclesia Catholicorum non communicant cum ecclesia Romana? si enim spiritus Dei, & eius verbum ab ea iam pridem discessit, cum Ecclesia Catholica per vniuersum mundum diffusa sit secundum promissiones patribus factas, & iam impletas, necesse est, ut Ecclesia Romana per cunctas orbis ecclesias iam pridem anathematizetur, & omnes alie ecclesie communionem cum ea non habeant. Quod si hoc demonstrare non potes miser homo, & contra potius Confessionistas Lutheranos omnes Ecclesia,